

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. června 2022 samosoudkyní
Mgr. Ladislavou Lužanovou

takto:

Obžalovaný

R [REDACTED] T [REDACTED]

rozený [REDACTED], narozený [REDACTED] ve Slaném, okres Kladno, osoba samostatně výdělečně
činná, trvale bytem [REDACTED], okres Kladno,

je vinen, že

dne 22. června 2021 v době od 20:30 hodin do 21:00 hodin v obci [REDACTED], okres Kladno, před domem č.p. [REDACTED] po předchozí slovní rozepři udeřil úderem svojí hlavou do hlavy poškozeného M. [REDACTED] M. [REDACTED], nar. [REDACTED], který po tomto úderu upadl na levou týlně spánkovou krajinu na silnici pokrytou asfaltovým povrchem, následkem pádu utrpěl poškozený poškození důležitého orgánu - mozku, konkrétně krevní výron v měkkých pokrývkách lebních v levé týlní krajině, krevní výron nad tvrdou plenou lební nad pravým čelním lalokem mozku, krevní výron pod tvrdou plenou lební pravého čelního a spánkového laloku mozku, rozsáhlá prokrvená ložiska pohmoždění obou čelních laloků mozku a pravého spánkové laloku mozku, drobnější ložiska pohmoždění v mezimozku a ve Varolově mostě, povšechný krevní výron mezi listy omozečnic obou polokoulí mozku, krevní výron pod tvrdou plenou lební nad pravým čelním lalokem mozku a nad mozečkovým stanem, zlomeninu klenby lební s linií lomu procházející přes šupinu týlní kosti vlevo přes pyramidu skalní kosti vlevo na šupinu levé kosti spánkové, rozsáhlá prokrvácená ložiska pohmoždění obou čelních laloků mozku, a to v pravém čelním laloku 63 x 62 x 52 mm, v levém čelním laloku 62 x 38 x 44 mm a v pravém spánkovém laloku 21 x 22 x 23 mm, početné krevní výrony mezi omozečnicemi levého čelního a temenních laloku mozku, vícečetné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Kulíková

krevní výrony duplikatury tvrdé pleny lební mezi oběma polokoulemi mozku a na mozečkovém stanu a zakrvácení 3. mozkové komory, následkem těchto poranění došlo k posunu středových struktur mozku o 4,0 mm doprava, k zakrvácení mozkové komory a čichových sklípků vlevo a otoku mozku, přičemž poškozený v důsledku uvedených poranění a otoku plic a zbytnění srdečního svalu při dlouhodobém upoutání na lůžku v hlubokém bezvědomí dne 27. 9. 2021 zemřel,

tedy

jednak se na místě veřejnosti přístupném dopustil výtržnosti tím, že napadl jiného,

jednak jinému z nedbalosti způsobil smrt,

čímž spáchal

jednak přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku

jednak přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 143 odstavec 1 trestního zákoníku za užití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **16 (šestnácti) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců**.

Podle § 82 odstavec 3 trestního zákoníku ve spojení s § 48 odstavec 4 písmeno i) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradil škodu a odčinil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, sídlem Orlická 2020/2, 130 00 Praha, Vinohrady, IČO 41197518, škodu ve výši 2 498 327 Kč včetně úroku z prodlení ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. jdoucího od právní moci rozsudku do zaplacení.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit nemajetkovou újmu pozůstalým poškozeného M. M. a to, dceři Ing. I. H., narozené 19879, bytem Topinkova 1138, 271 01 Nové Strašecí, okres Rakovník, ve výši 692 300 Kč, sestře I. I., narozené , bytem , ve výši 461 500 Kč, vnuku I. H., narozenému , bytem , ve výši 170 000 Kč k rukám jeho matky Ing. I. H. a vnuku M. H., narozenému , bytem , ve výši 170 000 Kč k rukám jeho matky Ing. I. H.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný v přípravném řízení popsal problémy, které měl s poškozeným kvůli jeho volně pobíhajícímu psu. Inkriminovaného dne se opět dohadovali, poškozený udělal krok směrem k němu s roztaženými rukama, a když chtěl jeho ruce chytit, srazili se hlavami. Poté

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Kulíková

poškozený upadl na zem, byl v křeči a z ucha mu tekla krev, proto zavolal záchrannou službu. Uvedl, že celého incidentu velmi lituje.

2. V hlavním líčení obžalovaný podle § 206c odst. 1 trestního řádu prohlásil, že je vinný spácháním skutku uvedeného v obžalobě a že souhlasí s právní kvalifikací takového skutku uvedenou v obžalobě. Zopakoval, že ho celá věc velice mrzí, tím dnem se mu změnil celý život. Lituje toho, co se stalo a jak to dopadlo. Snažil se vše odčinit uzavřením dohody s pozůstalými o náhradě nemajetkové újmy. Uvedl, že je svobodný, žije v partnerském vztahu s přítelkyní, s níž má dvě malé děti. Partnerka je na mateřské dovolené, on je osobou samostatně výdělečně činnou v provádění staveb s čistým měsíčním příjmem ve výši 25 000 až 30 000 Kč. Nevlastní nemovitý ani movitý majetek.
3. Vzhledem k souhlasnému stanovisku státní zástupkyně i zmocněnce poškozených pozůstalých, které soud zjistil podle § 206c odst. 3 trestního řádu, soud podle § 206c odst. 4 trestního řádu přijal prohlášení viny obžalovaného. Mohl tak učinit i proto, že prohlášení obžalovaného je v souladu se zjištěným skutkovým stavem, a s ohledem na to není důvodu o tomto jeho prohlášení pochybovat, přičemž nebylo zjištěno, že by v předchozím řízení došlo k závažnému porušení práv obviněného. Soud takový postup považuje za vhodný i s ohledem na okolnosti případu a vyjádření ostatních stran. Proto podle § 206c odst. 6 trestního řádu neprovedl dokazování v rozsahu, v němž obžalovaný prohlásil vinu a provedl je toliko ve zbylém rozsahu.
4. Soud tedy uznal obžalovaného vinným skutkem popsáním ve výroku tohoto rozsudku a jeho jednání ve shodě s podanou obžalobou právně kvalifikoval jednak jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, neboť k úmrtí poškozeného došlo v příčinné souvislosti s nedbalostním jednáním obžalovaného, tedy nárazu hlavy obžalovaného do hlavy poškozeného, k němuž došlo na místě veřejnosti přístupném po předchozí slovní potyčce.
5. Stežejní otázkou pro rozhodnutí soudu byla v tomto případě vzhledem k prohlášení viny obžalovaného otázka ukládání trestu, jeho druhu a výměry, a především otázka náhrady škody a nemajetkové újmy.
6. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 trestního zákoníku soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédl k chování obžalovaného po činu, jakož i k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, tedy zájmu na ochraně lidského života a zájmu na ochraně klidného občanského soužití před útoky závažnější povahy, které narušují veřejný klid a pořádek, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchan, osobou obžalovaného, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. V daném případě soud vzal v úvahu na straně jedné skutečnost, že obžalovaný svým jednáním naplnil skutkovou podstatu dvou trestných činů, a nemohl pominout nezvratný následek, k němuž jednání obžalovaného vedlo. Na straně druhé však v jeho prospěch hovoří řada okolností polehčujících, kterými jsou jeho doznání, spolupráce s orgány činnými v trestním řízení od počátku trestního stíhání, lítost, kterou projevuje po celé trestní řízení a která našla odraz jak v prohlášení viny obžalovaného v průběhu hlavního líčení, tak i v předtím uzavřené dohodě o náhradě nemajetkové újmy, kterou uzavřel s pozůstalými. Soud také vzal v úvahu, že byť obžalovaný svým jednáním spáchal dva trestné činy, jeden z nich je nedbalostní. V neposlední řadě je třeba zohlednit, že obžalovaný je doposud osobou bezúhonnou, nemá záznam pro

přestupek a nebyl doposud soudně trestán. Je tak zřejmé, že nyní projednávané jednání je zcela ojedinělým a naprosto mimořádným vybočením z jeho jinak řádného života.

7. Když tedy soud zhodnotil všechny tyto skutečnosti a všechny okolnosti případu, dospěl k závěru, že k dosažení účelu trestu a nápravy obžalovaného postačí uložení výchovného trestu. Jako takový soud zvolil podmíněně odložený trest odnětí svobody. Ukládal jej v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 trestního zákoníku jako úhrnný, neboť je ukládán za souběh dvou trestných činů. Trest byl ukládán v trestní sazbě přísnějšího z nich, kterým je přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku, za který lze uložit trest odnětí svobody až na tři léta. Vyměřen byl v trvání 16 měsíců, což je ještě v dolní polovině této trestní sazby, neboť má soud za to, že takto vyměřený trest je odpovídající jak závažnosti a zejména následku projednávaného jednání, tak i dosavadnímu chování obžalovaného i jeho chování po činu a postojí jak k pozůstalým, tak k trestnímu řízení jako takovému.
8. Vzhledem k osobě a poměrům obžalovaného, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu, prostředí, v němž žije a pracuje, jakož i okolnostem případu, má soud důvodně za to, že k působení na obžalovaného, aby nadále vedl řádný život, není třeba jeho výkonu. Proto výkon uloženého trestu podmíněně odložil, když takovému postupu nebrání ani výměra uloženého trestu. Délku zkušební doby soud stanovil v trvání 24 měsíců. Vzal v úvahu ustanovení § 82 odst. 1 trestního zákoníku, podle něhož zkušební doba nemůže být kratší než je délka podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, na straně druhé pak má za to, že vzhledem k dosavadnímu řádnému životu obžalovaného není třeba sledovat a kontrolovat jeho chování po dobu delší. Délku zkušební doby soud stanovil také s ohledem na povinnost, kterou současně obžalovanému uložil podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku ve spojení s § 48 odstavec 4 písmeno i) trestního zákoníku, a sice ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradit škodu a odčinit nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil. Zkušební doba začne běžet od právní moci tohoto rozsudku.
9. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody připojila Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, jejímž pojištěncem byl poškozený M. M. a které byla způsobena škoda vynaložením nákladů na hrazené služby a zdravotní péči poskytnuté poškozenému. O důvodnosti tohoto nároku nejsou žádné pochybnosti, neboť zjištěné skutečnosti prokazují, že k léčení poškozeného došlo, a to v přímé příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Pochybnosti nejsou ani o výši této škody, kterou poškozená zdravotní pojišťovna řádně vyčíslila a svůj nárok doložila rozpisem a cenami jednotlivých úkonů zdravotní péče, provedených vyšetření, nákladů na zdravotnický materiál a léčiva. Soud proto podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému v souladu s požadavkem poškozené zdravotní pojišťovny, aby jí nahradil škodu ve výši 2 498 327 Kč, a to včetně zákonného úroku z prodlení ve výši podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z proplacení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, jdoucího ode dne právní moci tohoto rozsudku do dne zaplacení.
10. K trestnímu řízení se připojili s nárokem na náhradu nemajetkové újmy pozůstalí poškozeného M. M., a to jeho dcera Ing. I. H., jeho sestra J. T. a jeho vnuci T. H. a M. H. Nárok těchto poškozených na náhradu nemajetkové újmy vyplývá z ustanovení § 2959 občanského zákoníku, podle něhož při usmrcení odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhradu takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Je zřejmé, že pozůstalým poškozeného byla jednáním obžalovaného způsobena újma, spočívající ve ztrátě příbuzného, osoby blízké, která byla usmrcena, a proto jim náleží bezesporu náhrada vyvažující jejich utrpení. Soud zohlednil blízký, hluboký vztah pozůstalých k poškozenému, skutečnost, že se s ním pravidelně stýkali, měli ho rádi, a jeho úmrtím utrpěli duševní útrapy. Je tak třeba stanovit jim náhradu plně vyvažující utrpení duševní útrapy.

11. V průběhu řízení obžalovaný uzavřel s poškozenými dohodu o náhradě nemajetkové újmy, podle které se zavázal nahradit nemajetkovou újmu dceři poškozeného Ing. I. H. ve výši 692 300 Kč, sestře poškozeného J. T. ve výši 461 500 Kč, a vnukům T. H. a M. H. každému ve výši 170 000 Kč k rukám jejich matky, a to tak, že část nároku Ing. I. H. bude uhrazena z prostředků zajištěných orgány činnými v trestním řízení na jeho účtu č. do tří pracovních dnů od uvolnění těchto prostředků tak, že z tohoto účtu budou převedeny přímo ve prospěch účtu Ing. I. H. Zbývající část nároku Ing. I. H. a nároky J. T., T. H. a M. H. budou uhrazeny nejpozději do 31. 12. 2022. Pro případ, že by svým závazkům vyplývajícím z této dohody obžalovaný nedostál, sjednali účastníci smluvní pokutu ve výši 1 000 Kč za každý den prodlení kteréhokoli ze shora uvedených závazků. Účastníci také sjednali, že zaplacení výše uvedených závazků zanikají všechna práva Ing. I. H., J. T., T. H. a M. H. vůči obžalovanému.
12. Soud vzal v úvahu uzavřenou dohodu, jakož i skutečnost, že podle platné judikatury (např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR 25 Cdo 894/2018, 25 Cdo 3463/2018, rozhodnutí Ústavního soudu IV. US 2578/19) je třeba považovat za účelné pro praxi vázat jejich vyčíslení na ukazatel průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného, přičemž za základní částku náhrady lze považovat v případě nejbližších osob, jakými jsou manžel, rodiče, děti, dvacetinásobek hrubé průměrné mzdy zaměstnance, v případě sourozence výše o jednu čtvrtinu nižší než u nejbližších osob. Dospěl k závěru, že částky nemajetkové újmy jednotlivých poškozených sjednané v dohodě o náhradě nemajetkové újmy odpovídají pravidlům spravedlnosti a slušnosti, vystihují blízkost a hloubku příbuzenského vztahu jednotlivých pozůstalých poškozeného a respektují také všechny okolnosti případu.
13. Soud proto uložil obžalovanému podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost nahradit nemajetkovou újmu pozůstalým poškozeného M. M. v požadované výši, a to, dceři Ing. I. H. ve výši 692 300 Kč, což odpovídá dvacetinásobku průměrné hrubé měsíční mzdy za rok předcházející smrti poškozeného, sestře J. T. ve výši 461 500 Kč, která je dvěma třetinami z této částky, a každému vnuku, T. H. a M. H., ve výši 170 000 Kč pro každého z nich k rukám jejich matky Ing. I. H.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve třech vyhotoveních do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného stejnopisu ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze napadat opravným prostředkem.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Kulíková

Odvolání nemohou účinně podat ti, kdož se jej výslovně vzdali.

Kladno dne 16. června 2022

Mgr. Ladislava Lužanová, v. r.
samosoudkyně